

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **G. Ž.**, zastoupen Mgr. Martinou Nimmrichterovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 1165/4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/36677-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 Ad 17/2019 – 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 Ad 17/2019 – 37, **se ve výrocích I. a II. zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/36677-421/1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Martiny Nimmrichterové, advokátky, na náhradě nákladů soudního řízení 8.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci a rozhodnutí městského soudu

[1] Úřad práce ČR - pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019, č. j. ABF-761/2019-05/N2, dle § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 10. 1. 2019 z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti stanovené v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti bez vážných důvodů uvedených v § 5 písm. c) stejného zákona. Žalobce totiž neoznámil správnímu orgánu I. stupně svou dočasnou neschopnost plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci v den, kdy mu bylo vydáno potvrzení o dočasné neschopnosti, tj. 10. 1. 2019, ale až 14. 1. 2019.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a závěry napadeného rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které zejména namítal, že ve splnění oznamovací povinnosti mu zabránil nepředvídatelný důvod. Vysvětlil, že byl objedнан k lékaři dne 10. 1. 2019 v 17 hodin. Z ordinace odešel v 17:45 hodin, proto nestihl odeslat potvrzení o dočasné neschopnosti správnímu orgánu poštou, ani ho donést osobně, jelikož má problémy s chůzí a trpěl bolestmi. Následující den, v pátek, se na úřad práce jeho družka nedovolala. Potvrzení o neschopnosti přinesla úřadu práce jeho družka v pondělí. Žalobce nechápe, proč ho úřad práce nespravedlivě potrestal, místo aby ho podpořil a pomáhal mu najít zaměstnání.

[4] Městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Soud nepochybně, že dne 10. 1. 2019 bylo pro žalobce velmi obtížné správnímu orgánu I. stupně doložit potvrzení o neschopnosti, neboť mu bylo potvrzení vystaveno ve večerních hodinách, zároveň měl žalobce problémy s chůzí. Následující den, tj. 11. 1. 2019, však již takové okolnosti nepanovaly. Žalobce sice měl zdravotní problémy pohybového aparátu, zároveň ale měl možnost se na úřad práce dopravit například prostřednictvím taxislužby, nebo poprosit jinou osobu, aby potvrzení na úřad práce dovezla a tam zanechala ve schránce. Stejně tak mohl využít služeb knihovny s přístupem na internet a svou neschopnost oznámit úřadu práce prostřednictvím e-mailové zprávy. Žalobce by sice svou povinnost i v takovém případě nesplnil včas, jeho situaci by ale bylo možné považovat za omluvitelnou, jelikož dne 10. 1. 2019 v jeho případě existovaly vážné důvody (důvody zvláštního zřetele hodné), pro které svou povinnost nemohl splnit. Následujícího dne měl žalobce různé prostředky, které mohl využít, ale pouze svým zaviněním k nim nepřistoupil a potvrzení o své neschopnosti doložil správnímu orgánu až dne 14. 1. 2019. Správní orgány proto postupovaly podle soudu správně, pokud rozhodly o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro nesplnění oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu (proti jeho výrokům I. a II) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel obsírně vysvětlil, proč nemohl svou oznamovací povinnost včas splnit. V podvečerních hodinách dne 10. 1. 2019, kdy mu lékařka vystavila příslušnou neschopenku, již nestihl tuto neschopenku odeslat prostřednictvím pošty, zprávu o svém zdravotním stavu nemohl podat ani přes internet, neboť veřejná knihovna, ve které internet využívá, zavírá svůj provoz v 18 hod. Ve večerním čase by se ani nedovolal pracovníkům úřadu práce pomocí svého mobilního telefonu. Z důvodu přetrvávajících bolestí pohybového aparátu – dolních končetin a omezení hybnosti nemohl stěžovatel ani v následující den – tj. pátek 11. 1. 2019 neschopenku úřadu práce doručit osobně ani odeslat prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, popř. prostřednictvím e-mailu z veřejné knihovny. Využití taxi služby je vzhledem k jeho sociální situaci téměř vyloučené; nejbližší knihovna je od jeho domu vzdálena 1,7 km, tj. ani tam by nedošel. Stěžovatel se proto domluvil s družkou, která má v tarifu k mobilnímu telefonu neomezené volání a mluví plynule česky (proto telefonáty s úředními osobami za stěžovatele zpravidla vyřizuje ona), že informování úřadu práce zajistí ona v pátek 11. 1. 2019. Družka stěžovatele se na úřad práce pokoušela dovolat ze svého zaměstnání, avšak se nedovolala, patrně proto, že nebyl úřední den. V pondělí 14. 1. 2019 družka stěžovatele neschopenku úřadu práce předala, popsala přitom závažné okolnosti, pro které stěžovatel nemohl svou oznamovací povinnost splnit dříve. Stěžovatel nevěděl, že lze poslat sms zprávu také na pevnou linku, ani netušil, že je v budově úřadu práce schránka, do níž lze vhodit potvrzení o pracovní neschopnosti.

[7] Vzhledem k uvedenému je stěžovatel přesvědčen, že prodlení se splněním oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti bylo způsobeno jak důvody zdravotními [tj. vážné důvody podle § 5 písm. c), bod 6 zákona o zaměstnanosti], tak objektivními okolnostmi, na vůli stěžovatele nezávislými, tedy že byly dány „důvody zvláštního zřetele hodné“ [tj. vážné důvody podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti]. Tyto důvody mu bránily ve splnění jeho povinnosti oznámit dočasnou neschopnost úřadu práce v den vystavení potvrzení (§ 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti), a také v den následující. V dané situaci se snažil učinit vše tak, aby mohl být úřad práce včas informován.

[8] Městský soud tedy nesprávně vyložil neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“ a že porušení povinnosti uložené § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ze strany stěžovatele nedosahovalo takové intenzity, aby bylo důvodně následováno sankcí v podobě vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání. Na podporu své argumentace stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017 - 28, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008 - 58, rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. k. 4 Ads 109/2013 - 28, a ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019 - 30) a rovněž na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2020, č. j. 19 Ad 27/2019.

[9] Dále stěžovatel poukázal na změnu právní úpravy, konkrétně na zákon č. 161/2020 Sb., kterým byl s účinností ode dne 14. 4. 2020 změněn § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti tak, že nově stanoví třídní lhůtu pro oznámení skutečnosti, že uchazeč o zaměstnání byl uznán dočasně neschopným. Soud tedy měl při rozhodování o oprávněnosti potrestání stěžovatele tak citelnou sankcí zvažovat nově účinnou, mírnější

úpravu, s níž jednání stěžovatele bylo (a je) zcela konformní. Stěžovatel se obrátil rovněž na Veřejného ochránce práv, který ve své závěrečné zprávě vyjádřil nesouhlasné stanovisko se závěry úřadu práce (správního orgán I. stupně) a žalovaného.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku, a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatel měl dostatečný časový prostor, aby způsob, jak svou oznamovací povinnost splnit dne 11. 1. 2019, vymyslel a realizoval. Právě zaviněním stěžovatele bylo potvrzení o dočasné neschopnosti doloženo úřadu práce až dne 14. 1. 2019. Nesplnění oznamovací povinnosti není možné omluvit žádnými zdravotními důvody, je nezbytné vzít v úvahu, zda splnění této povinnosti lze po uchazeči o zaměstnání objektivně vyžadovat. V případě stěžovatele nebránily splnění povinnosti ani vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti, ani důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 tohoto zákona. U stěžovatele totiž bylo objektivně možné, aby nějakým způsobem nejpozději dne 11. 1. 2019 vydání potvrzení o dočasné neschopnosti úřadu práce oznámil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Podle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti „[u]chazeč o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu anebo není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení, je povinen tyto důvody oznámit krajské pobočce Úřadu práce **nejpozději v den, kdy mu bylo vydáno potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo v den uskutečnění vyšetření nebo ošetření a nejpozději do 8 kalendářních dnů ode dne vydání potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo potvrzení o ošetření nebo vyšetření uchazeče o zaměstnání ve zdravotnickém zařízení doložit tyto důvody příslušným potvrzením krajské pobočce Úřadu práce**“.

[14] Podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutím vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže bez vážných důvodů nesplní povinnost stanovenou v § 27 odst. 3.

[15] Podle § 5 písm. c) bod 6 a 7 zákona o zaměstnanosti jsou vážnými důvody: zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání, nebo jiné vážné osobní důvody, například etické, mravní či náboženské, nebo důvody hodné zvláštního zřetele.

[16] Městský soud na úvod svého posouzení správně poznamenal, že při rozhodování o vyřazení uchazečů z evidence musí úřad práce postupovat v souladu se základním cílem zákona o zaměstnanosti a posláním úřadu práce, kterým je zajištění zprostředkování zaměstnání. Dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodování o vyřazení uchazečů o zaměstnání z evidence, konkrétně na rozsudek č. j. 4 Ads 20/2008 – 58, z něhož mimo jiné vyplývá, že správní orgány by měly mít k problémům a potížím fyzických a právnických osob (účastníků řízení) co možná největší pochopení a postupovat ve vztahu k nim vstřícně a objektivně. Citoval též rozsudek č. j. 1 Ads 160/2019 – 30, ve kterém se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval nedodržením oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Konstatoval v něm, že „smyslem stanovení oznamovací povinnosti v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je zejména zajistit, aby byl úřad práce včas informován o dočasné neschopnosti uchazeče plnit jeho povinnosti a nebyla tak mařena činnost úřadu práce spočívající ve zprostředkování zaměstnání. Při posuzování dodržení oznamovací povinnosti by správní orgány měly postupovat vstřícně, s pochopením aktuální situace uchazeče o zaměstnání, i s ohledem na to, že se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností“.

[17] Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi rovněž vyslovil, že na jednu stranu je nutné trvat na tom, aby si uchazeči o zaměstnání plnili své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti; na druhou stranu však je nezbytné, aby správní orgány při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání zvážily konkrétní situaci a důvody tvrzené takovým uchazečem, a to zejména s ohledem na celkový kontext věci a často nepříznivou sociální a finanční situaci uchazeče o zaměstnání. „Správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází a které znemožňují uchazečům o zaměstnání dostavit se včas na jednání k úřadu práce, přičemž mají zohlednit to, jestli se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. Absolutní trvání správních orgánů na tom, že uchazeči musí být přítomni v daném termínu na úřadu práce, bez ohledu na okolnosti daného případu s argumentem, že řada věcí je „rozumně předvídatelná“, je zjevně přehnané a neadekvátní. Tím, že správní orgány přihlédnou k okolnostem a způsobu jednání uchazeče o zaměstnání, nezmírní dopady zákona o zaměstnanosti, jak nesprávně stěžovatel dovozuje, ale citlivě napomůže posoudit případ ve všech jeho souvislostech a rozhodnout spravedlivě tak, že vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání pouze ty, kteří maří součinnost s úřadem práce bez vážných důvodů a kteří tak neplní své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti.“ (viz rozsudek NSS č. j. 4 Ads 109/2013 - 30).

[18] Uvedené závěry týkající se přístupu úřadu práce lze jednoznačně vztáhnout i na jeho postup při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti bez vážných důvodů.

[19] Vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence by mělo představovat až krajní opatření, nikoliv běžný nástroj agendy úřadu práce (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 124/2013 – 82). V rozsudku č. j. 3 Ads 349/2017 – 28 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má pro uchazeče dosti tvrdé právní důsledky, a to nejen v oblasti naplnění jeho ústavního práva na práci tím, že je mu odepřena pomoc při zajištění zaměstnání a eventuálně i hmotné zabezpečení v podobě podpory

v nezaměstnanosti, ale i v oblasti účasti na důchodovém pojištění a v oblasti úhrady zdravotního pojištění. Takováto sankce by tedy měla být uplatňována přiměřeně, vždy s ohledem na povahu a intenzitu porušení povinnosti tak, aby ve výsledku nedocházelo k vydávání zjevně nespravedlivých a ve svých důsledcích absurdních rozhodnutí. Nedostatek intenzity porušení povinnosti proto Nejvyšší správní soud považuje za jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti.

[20] Městský soud však nyní posuzovanou věc uvedenou optikou neposoudil. Uznal sice, že by bylo omluvitelné, kdyby stěžovatel oznámil úřadu práce svou dočasnou neschopnost o den později, než mu ukládá zákon (tj. v pátek 11. 1. 2019), oznámení o dva pracovní dny později (tj. v pondělí 14. 1. 2019), však již nepovažoval ve smyslu uvedené zákonné úpravy za akceptovatelné. Ve světle okolností posuzovaného případu shledává Nejvyšší správní soud takový závěr velmi přísným a nepřiměřeně formalistickým. Ve věci není pochyb o tom, že se stěžovatel snažil svou oznamovací povinnost vůči úřadu práce splnit včas a nic nenasvědčuje tomu, že se této povinnosti jakkoliv snažil vyhnout, nebo jednal účelově. Přísně vzato lze městskému soudu přisvědčit, že stěžovatel objektivně mohl oznámit úřadu práce svou dočasnou neschopnost již dne 11. 1. 2019, např. pokud by věděl, že lze poslat sms na pevnou linku na číslo úřadu práce, nebo pokud by prostřednictvím jiné osoby zařídil vhození neschopenky do schránky na úřadu práce. Stěžovatel však ze zcela pochopitelných a akceptovatelných důvodů (s ohledem na jeho akutní zdravotní problémy, nedostatečnou znalost jazyka – stěžovatel je běloruské národnosti, nepříznivou sociální situaci) takto pohotově nepostupoval, svou oznamovací povinnost ovšem neprodleně splnil hned následující pracovní den (v pondělí 14. 1. 2019), kdy se na úřad práce dostavila jeho družka. Je přitom třeba vzít v úvahu, že stěžovatel tímto postupem nijak nezmařil spolupráci s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, naopak se snažil splnit svou oznamovací povinnost co nejdříve, jen si nebyl vědom efektivnějších možností, které by za tímto účelem mohl použít.

[21] Rovněž je třeba vzít v úvahu, že lhůta pro oznámení dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání stanovená v § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je velmi přísná. O nedůvodnosti takto striktní úpravy svědčí skutečnost, že novelou provedenou zákonem č. 161/2020 Sb., účinnou od 13. 4. 2020 (tj. již v době rozhodování městského soudu o žalobě), byla lhůta pro splnění této oznamovací povinnosti prodloužena na 3 kalendářní dny od vydání příslušného potvrzení. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu se totiž v aplikační praxi ukázalo, že dochází k mnoha případům, kdy je potvrzení vydáno až v odpoledních či večerních hodinách a uchazeč o zaměstnání disponuje omezenými možnostmi, jak úřadu práce danou skutečnost v tento den oznámit. Lhůta tří kalendářních dnů proto dle zákonodárce poskytuje uchazeči o zaměstnání přiměřený prostor k oznámení této skutečnosti.

[22] Přestože byl městský soud při posuzování žaloby vázán skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a tedy musel vycházet ze znění § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti účinného před uvedenou novelou, nepochybně mohl a měl vzít při hodnocení věci v úvahu skutečnost, že sám zákonodárce považoval dosavadní lhůtu pro splnění oznamovací povinnosti za nepřiměřeně krátkou, a proto přistoupil k jejímu prodloužení. Stěžovateli sice nelze přisvědčit v tom, že měl městský soud právní úpravu po novele přímo aplikovat, neboť se v této věci nejednalo o

správní trestání; vyřazení z evidence lze chápat jako určité pořádkové opatření. Soud však nepochybně mohl zohlednit, že nově stanovenou třídní lhůtu – která je dle vyjádření zákonodárce adekvátní - by stěžovatel splnil.

[23] Nejvyšší správní soud tak přisvědčuje stěžovateli, že důvody, pro které nesplnil svou oznamovací povinnost dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti lze považovat za „vážné“, resp. „hodné zvláštního zřetele“ [§ 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti]. Správní orgány měly naplnění těchto důvodů hodnotit vstřícně, s ohledem na celkové okolnosti případu a s přihlédnutím ke smyslu právní úpravy v oblasti politiky zaměstnanosti, jak byl uveden výše. Je nespravedlivé a rozporné se smyslem příslušné právní úpravy trestat stěžovatele za to, že i přes vynaložení určitého úsilí nedokázal efektivně postupovat tak, aby byl schopen splnit svou oznamovací povinnost alespoň den po vydání potvrzení o dočasné neschopnosti, jak po něm požadoval městský soud. Podstatné přitom je, že tak učinil neprodleně, následující pracovní den. Toto porušení povinnosti proto nelze hodnotit jako natolik závažné (intenzivní), že by opodstatňovalo tak citelný zásah do sféry stěžovatele, jakým je vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

[24] Správní orgány tedy postupovaly v rozporu se smyslem a cílem zákona o zaměstnanosti, pokud dospěly k závěru, že podmínky pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání byly naplněny. Jestliže městský soud jejich postup potvrdil (byť s určitou korekcí spočívající v tom, že by bylo akceptovatelné, pokud by stěžovatel splnil svou oznamovací povinnost ještě následující den po vydání potvrzení o dočasné neschopnosti), je třeba jeho rozsudek považovat za nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu ve výrocích I. a II. zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před městským soudem byly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takto může soud postupovat i bez návrhu stěžovatele. Zrušili-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátil-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele; naopak žalovaný měl v řízení zájem na zachování napadeného rozhodnutí.

[27] V řízení o žalobě stěžovateli žádné náklady nevznikly, neboť zde nebyl zastoupen advokátem, přeplatek na původně zaplaceném soudním poplatku mu byl vrácen výrokem

III. přezkoumávaného rozsudku, který nebyl napaden kasační stížností. Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně advokátky, která zahrnuje odměnu za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepsání kasační stížnosti, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 2 x 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Částku 6.800 Kč soud zvýšil o 1.428 Kč připadající na daň z přidané hodnoty, kterou je advokátka jako plátce povinna odvést.

[28] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady soudního řízení v celkové výši 8.228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně stěžovatele Mgr. Martiny Nimmrichterové, advokátky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu